

Emily Boske is aanwezig op het evenement “Cadeau voor de Co & A(n)io”. Dit evenement is ontstaan vanwege de hoge druk in het zorgsysteem. Veel net afgestudeerde medisch studenten en jonge dokters keren het vak de rug toe. Tijdens het evenement staat de vraag centraal hoe je de balans tussen hoofd en hart kunt houden in de medische wereld. Emily deelt haar ervaringen als jonge arts.

Emily is ongeveer twee jaar basisarts, hoewel zij op dit moment niet in die functie werkzaam is. In het verleden heeft Emily binnen de psychiatrie en in een psychosomatische kliniek gewerkt. “In het eerste jaar werkte ik met plezier en leerde ik veel op mentaal vlak. Ik merkte wel dat het mij veel energie kost. Ik vond de inhoud en thema’s heel interessant maar de werkomgeving was onvoldoende gestructureerd en veilig om als basisarts te werken. Uiteindelijk heb ik de keuze gemaakt om te stoppen. Dit was een opluchting en gaf mij de ruimte om andere mogelijkheden te verkennen.”

Tijdens haar coschappen in het ziekenhuis merkte Emily dat het werk te gestructureerd en protocollair aanvoelde. Er was meer tijd en ruimte voor diepgang in gesprekken met de patiënt tijdens haar coschap op de psychiatrische afdeling en haar stage bij vluchtelingen, een prettige ervaring. Ook de gemoedelijke sfeer in een klein plaatselijk ziekenhuis beviel haar meer dan de meer hiërarchische sfeer in een universitair ziekenhuis.

Emily voelt soms dat ze dingen anders doet dan anderen, wat een gevoel van eenzaamheid kan geven. Tijdens haar werk voelde ze de behoefte om te bewegen en meer in contact te komen met haar lichaam. Door de hectiek en het gebrek aan structuur in een kliniek was het moeilijk om hier tijd voor te vinden. “Een vaste structuur waarin verwacht wordt dat je pauze neemt, zou mij hebben geholpen om mijn behoeften en grenzen beter aan te geven.”

Het is niet de opleiding zelf die haar deed besluiten een andere route te kiezen, maar meer het zorgsysteem. Soms was er bijvoorbeeld geen psychiater beschikbaar om haar te superviseren en was er niet genoeg tijd voor een consult met een patiënt. De kwaliteit en veiligheid van zorg voelden daardoor niet op orde voor haar, wat een van de redenen was om een andere carrièere keuze te maken.

Emily besloot los te laten dat ze iets binnen het artsenvak moest doen en ging op zoek naar wat haar op dat moment het meest gelukkig maakte. Ze ging werken met kinderen in de natuur, vanuit een pedagogische en educatieve rol. “Kinderen voelen zich vrij, vooral in een natuurlijke omgeving. Voor mij begint hier alles wat te maken heeft met zelfredzaamheid, welzijn, veerkracht en balans. Het werken met kinderen in de natuur stelt mij in staat om meer met mijn hart bezig te zijn in plaats van met mijn hoofd.”

Uiteindelijk wil Emily haar achtergrond en ervaring als arts samenbrengen met werk dat ze met haar hart kan doen. De elementen natuur en zelfredzaamheid spelen daarbij een cruciale rol. Ze benadrukt het belang van een veilige werksfeer en genoeg tijd en ruimte voor klankbord en uitwisseling van ervaringen. Hoewel de zorg vaak om geld draait, vindt Emily kwaliteit minstens zo belangrijk. Voor haar is het essentieel om stil te kunnen staan en te verdiepen, zodat onderliggende problemen vanzelf aan het licht komen, wat op de lange termijn tijd en geld bespaart.

Tijdens haar opleiding voelde Emily een bepaalde tijdsdruk om haar toekomstplannen al ingevuld te hebben, wat ervoor zorgde dat ze keuzes maakte vanuit haar hoofd. Nu ze meer in verbinding is met haar hart en vanuit daar keuzes kan maken, voelt ze minder druk om ergens bij te moeten horen of in te moeten passen. “Durven stilstaan, luisteren en jezelf ontwikkelen is iets wat ik anderen ook gun. Je kunt een ander pas echt helpen als je thuis bent in jezelf.”

Tekst en fotografie: www.hannekelangslag.nl